

PROSTOR

Květen, červen 2014

ÓDA NA LÉTO

Letošní léto pro mne bude opravdu skvělé - budu mít čas psát i trénovat, protože nemusím jet na žádný tábor. Oproti loňskému létu to bude opravdu změna. Věřím, že nejen pro mě. Všichni žáci základní umělecké školy, které jsem za tento rok poznal, udělali velký pokrok... včetně mě. Myslím si, že se na léto všichni těšíme, ale mohlo by být ještě lepší, kdyby ho „okořenila“ nějaká ta láska, jako z amerického filmu.

Přál bych si prožít letní lásku,
která začne na břehu moře,
uváže mi přes oči pásku
a já se budu topit v její touze
pokračovat.

Fas

Na úvod

Tohle číslo vzniklo těsně před koncem školního roku. Dobíhaly soutěže, kde si naši žáci, včetně redaktorů a redaktorů tohoto časopisu, vedli nadmíru dobře. Snad každý květnový a červnový víkend se konaly ve zdejších divadle akce, kterými se škola prezentovala veřejnosti. Na ZUŠ se hlásili a zapisovali další mladí zájemci o hudební, výtvarné, taneční i literárně dramatické obory—probíhaly zkoušky zápisy. Také na základních školách se finišovalo k vysvědčením, a devátáci

Pokračování na str. 6

LETNÍ ZAHRADA

Mám ráda spoustu druhů krajiny, ale nejraději se procházím letní zahradou. Ta opojná vůně jablonových květů, čerstvě rozkvetlých růží karmínové barvy a vůbec květin všemožných barev... Nejraději mám, když se bosými chodidly bořím do svěží zelené trávy, jejíž stébla příjemně šimrají do nohou. To je svět pro mě!

Sem chodím, i když mě něco trápí nebo jsem kvůli něčemu smutná. Konejšivý závan letního vánku mě vždy dokáže uklidnit.

Anička

PSÍ SMEČKA

Opuštění psi toulající se po městě si tvoří vlastní hierarchii. Dospívající samci dávají jasně najevo svoje postavení. Feny mají v tomto žebříčku jasno mnohem rychleji. Ty podřazené vybírají Alfa samice z kožichu parazity, aby jí tak vyjádřily svoji náklonnost.

Ráno. V nejzazší části parku leží osm psů. První se probouzejí tři malá štěňata a začínají spolu dovádět.

Pokračování na str. 2

Taky si dokáže parádně užívat léta...

Dokončení ze str. 1

Štěňata jedno druhé koušou do zátylku, skáčou po sobě. Jejich ještě nestabilní nožky se po každém nárazu tělčka sourozence zhroutí k zemi. S kníkotem honí jeden druhého, což nenechá chladným žádného dospělého člena smečky.

Jejich hra netrvá dlouho. Matka se zvedne a krátkým, ale výstražným štěknutím upozorní štěňata, aby svou hru zmírnila. Štěňata jsou nejprve rázným chováním matky zaražena, ale pak se přilouďají k feně s nepatrným kňučením a staženými ocásky. Matka je začne olizovat a štěňata pochopí, že se už nehněvá a pustí se s chutí do sání jejího mléka. Mladá fena si lehá na bok a ochotně jim nastaví své břicho. Dlouho to ale nevydrží. Mladáta jsou již značně odrostlá a už jim rostou zuby. Fena co chvíli zakňučí bolestí, a začne ucukávat. Nakonec vstane a zavrčí. Břicho má celé krvavé.

Na scéně se objevuje starý, zjizvený německý ovčák. Má pouze tři nohy, spadlé ucho a vykousnuté oko. Vynucuje si pozornost samice. Strká jí čenich pod ocas, ale fena ho odhání. Vrčí. Samec se nevzdává. Zkouší jinou taktiku. Olizuje fenku kolem čenichu, ale ta stále uhýbá a dává najevo svou nevoli. Evidentně nemá náladu na pudy starého samce. Ten by se naopak zjevně chtěl jejím prostřednictvím – je to alfa-samice – znovu probít na místo nejvyšší. Tohle ale záhy postřehl současný alfa-samec ve smečce, který je zároveň otcem štěňat. Svě místo ve smečce zná a stejně tak dobře ví, že jen on má právo páření. A tohle právo si nenechá vzít. Dlouze temně zavrčí. Starý pes se ohlédne, a také začne vrčet. Oba si hledí přímo do očí. Začíná boj... *Šárka*

Výlet přírodou

Jednoho dne jsme se vydaly s kamarádkou na výlet za město do krásné přírody. Vzaly jsme si stan, deky, jídlo, spoustu pití atd. Večer jsme přespaly v lese. Byl to krásný pocit. Ráno jsme se najedly a vyrazily jsme dál skrz les. Už bylo odpoledne a my se ocitly na louce a stoupaly vzhůru. Najednou stojíme na kopci a vidíme krásnou krajinu.

Bylo tam pole, malá vesnička s několika dřevěnými domky, kolem les a z tohoto výhledu bylo možno v dále spatřit čistě modré jezero, za ním kopce a nakonec hory.

Seběhly jsme dolů a šly jsme si tu krásu prohlédnout. A kouknout se jestli je tam některý dům na pronajmutí, abychom tam mohly chodit pořád. Nebyl tam takový žádný, ale přesto to byl překrásný výlet.

Kačka

Dokonalá

Ve snu se mi zjevila opravdu dokonalá krajina. Podívala jsem se na sebe a a rozhlédla kolem sebe. Byla jsem tam sama, úplně sama v rozsáhlém prostoru. Vůbec jsem ale neměla strach.

Nadechla jsem se, čistý jemný vzduch prošel tělem a já ho zas vydechla. Cítila jsem se jako součást vzduchu.

Travička byla jemná jak peří, lehla jsem si na ni a koukla na nebe. To bylo modré jako moře a na něm si poletovaly dva bílé mráčky jako motýlci a stále se pohybovaly sem a tam. Obláčky vypadaly jako cukrová vata a zároveň jako dva malí kluci, kteří se neustále pošťuchovali.

Slunce na mě zářilo a já jsem zavřela na chvíli oči, protože paprsky slunce na mém obličej vyvolávaly iluzi jemného

škrábnutí malého štěněte. Najednou na mě spadl tenký jemný lístek stromu a já jsem se otočila.

Za sebou jsem uviděla ten nejmohutnější strom. Byl velký jako obr, nikdy bych si nedokázala představit takový obří strom. Když jsem šla blíž, překvapilo mě, že v kmeni má dveře a zámek. Přitlačila jsem, dveře se otevřely, za nimi byla velikánská zahrádka plná různých kytic. Růže červeně syté jako krev, tulipány hrály různými pastelovými barvami jako makronky. Sladké, roztomilé, úžasné.

Jasně, že tam nechybělo ani ovoce. Všechno čerstvé, jako nově narozená miminka.

Kdo se o to stará, že je tady vše zdravé jako rybičky?

Není tu žádný živý tvor kromě mě, kdo teda opluže květiny, zalívá je a pečuje se o ně?

Než jsem se stačila rozhlédnout na další různá místa, vzbudila jsem se.

Na odpověď jsem tedy nepřišla.

Linda

Půvab letní krajiny...

Příběh pejska

Byla jednou jedna fenka a jmenovala se Sally. Měla páníčka Fredyho. Sally měla Fredyho ráda a on měl rád ji. Pak ale přišly kruté časy a Fredy musel Sally prodat. Prodal ji jednomu bohatému pánovi, jmenoval se Williams.

Williams odjel do Skotska, protože Rakousko, kde žil, mu připadalo moc chudé. V Rakousku se proslavil svou velkou pýchou, a zanedlouho tomu bylo stejně i ve Skotsku.

Sally dával sice všechno, ale neměl ji tak rád, jako ji měl rád Fred.

Sally se po Fredym moc stýskalo, a tak jednou, když Williams odešel, z domova vyřídil své záležitosti, Sally utekla. Běžela a běžela, přes řeky se brodila, vesnice a města obcházela velkým obloukem. To proto, že vždy, když ji lidé uviděli, tak na ni kluci házeli kameny, ženy ječely a muži po ní stříleli, takže jim Sally jen taktak utekla. Nakonec se přece jen dočkala cíle. Když se setkala s Fredym, ten úplně skákal radostí a hned ji vzal dovnitř k sobě do bytu. Když byla Sally uvnitř, uviděla, že tu zůstaly její věci. Hlasitě se rozštěkala radostí a skočila Fredymu do náruče.

Nikolka

Moje bývalá základní škola

Jaké místo mi tak asi chybí...? Kam bych se chtěla vrátit? Vůbec nevím, kam bych se znovu vrátila... Do starého domova, do doby kdy jsem měla svého psa velkého jako štěně nebo do doby kdy jsem měla svoji rodinu pohromadě?! Jsem zmatená... Rostu, někdy se vztah mezi mnou a mojí maminkou mění a většinou se nechám snadno přesvědčit a byla bych ráda, kdybych se vrátila do doby, kdy jsem byla ještě nezodpovědné, malé a bezstarostné dítě.

„Už vím!!!“

Cítila jsem se dobře na Základní škole ve Františkových Lázních. V té době mi všechno připadalo krásné, dobré a jen v některých případech, to také jen občas nesnadné. Nemusela jsem se o nic obávat, dokud nepřišly přijímací zkoušky a moje přihláška na gympl v Chebu.

Ale to je zase jiný příběh. Můj úkol je popisovat základní školu, na kterou jsem dříve chodila. Tato škola ze všech stran byla bílá, jen z boku byla namalována duha, jelikož byla zrekonstruována v létě. Za touto školou byla aula, která sloužila k různým představením, akcím či vystoupením. A teď přidám emoce...

K této škole mě vázali mí přátelé a skvělí učitelé. Když mě na gympl přijali, byla jsem smutná, jelikož jsem se musela rozloučit se školou, kde jsem strávila pět let ze své minulosti, také jsem se musela rozloučit se svými přáteli, kteří měli tu odvalu a přihlásili se se mnou, a třeba je nepřijali, jejich snahy si doteď opravdu cením. A pořád mi chybí bývalí učitelé. Moje třídní mi rozuměla, byla velice milá, ale byla i přísná. Ale teď, když jsem na gymplu, myslela jsem si, že si budu vytvářet nové vzpomínky, ale všechno bylo nové a já jsem si na jejich systém zvykla postupně po měsících.

Ale jsem ráda, že mě taková skvělá, sice náročná škola oslovila. I když jsem musela opustit něco na čem mi záleželo, jsem ráda, že chodím na tu nejlepší školu, kde mám nové přátele, kteří mi rozumí.

Pavčina

Popis mé vesnice

Jmenuji se Kačka a bude mi dvanáct. Narodila jsem se v Chebu. Tam jsem bydlela necelý rok a první narozeniny jsem oslavila na vesnici, kde ještě bydlím.

Je to tam krásné. Je tam čistý vzduch, spousta stromů, polí a devět statků. Taky tam teče malý špinavý potok. V Povodí, tak se moje vesnice jmenuje, je hrozně málo dětí. Já, můj bratr a dva kluci od sousedů. Máme ale zase spoustu zvířat. My chováme kočky a máme jich tolik, že se ani nedají spočítat. Naopak sousedi chovají mnoho koní. Dál máme ve vesnici slepice, krávy a psy. Dá se i říct, že kdyby se všechny statky spojily, byla by z toho suprová farma. Dokonce máme nějaký ten kus za

vesnicí malé, ale naprosto čisté jezírko, které se jmenuje Kaolínka. Tam se chodíme v létě koupat.

V mé vesnici je cítit tak krásná a opojná vůně přírody. Doporučovala bych si udělat menší výlet k nám do Povodí, blízko Třebeně a Tršnic.

Kačka

Vzhůru za sluníčkem...

Jak se zrodila má láska ke kočkám

Jakmile zazvonilo na konec poslední hodiny, hodila jsem na sebe bundu a pospíchala pryč, hlavně abych už byla venku z té otravné školy. Běžela jsem přes půlku města na své oblíbené místo: louku. Ta příroda byla v létě prostě nádherná! Jenže to mělo jeden malý háček (a chytrému už dojde: když říkám malý, je naprosto jasné, že myslím opravdu hodně veliký) - a tím byla Kočičí čtvrt'. Protože chodím každý čtvrtek rovnou ze školy před Layersův dům, kde každý den stává stánek s čerstvým mlékem a po jeho koupi procházím Kočičí čtvrtí, v níž sídlí takoví ti bohatí zazobanci, kteří mají tolik peněz, že sami nevědí co s nimi. Kromě nich tam sídlí také jejich „miláčci“ - chlupaté perské kočky nebo takové ty ošklivé bezsrsté. A zrovna dneska je všichni museli mít venku! Murphyho zákon se zjevně uplatnil - když jsem tamtudy šla, jedna z nich - ta nejvzteklejší a nejdrtější - uslyšela cinkání lahví s mlékem a jakoby věděla, co v nich je, přeskočila plot a začala mě drápat do rukou, až jsem musela tašky s lahvemi pustit. Ani jedna se díkybohu nerozbila a nevyteklo z ní sladké mléko, které moje mamka tolik milovala. Utíkala jsem, jak nejrychleji jsem mohla, abych kočce utekla, ale marně.

Teprve po chvíli, když jsem opustila onu příšerou a obyčejnými lidmi nesnášenou Kočičí čtvrt', kočka ode mě konečně odběhla. Vracela jsem se zpátky, abych sebrala tašky, jenže když jsem se vrátila, tašky už tam neležely. A jakmile mě spatřila ta děsná kočka, zase se na mě vrhla. Tentokrát jsem místo lahví odhodila školní tašku a zdrhala pryč, jen se za mnou prášilo. Když už jsem se podruhé našťavaně vracela, to hnusné zvíře se cpalo tuňákovým sendvičem, který mi zbyl ze svačiny.

„Kšá! Vypadni, ty hnusná nafoukaná kočko! Co si o sobě vůbec myslíš?! Že mi budeš žrát moje jídlo?!“ začala jsem hystericky rvát na celou ulici, ale k mému údivu kočka nahodila zkroušený výraz a začala se lísat. *Ale ale! Kdopak se to přišel omluvit?* Pomyslela jsem si v duchu, sedla si na betonovou zem a hladila zvíře. Číča najednou začala vrnět a spokojeně se usadila do mého klína. *Třeba přeci jen nebudeš tak hrozná...*

Anička

Malá primabalerína

1. kapitola

Malá Ambra šla s tatínkem do divadla. V divadle viděla baletky, jak zatančily Louskáčka. Když skončilo představení, tak poprosila tatínka: „Tatínku, já se chci stát baletkou.“ Tatínek řekl nadšeně: „Ano. Pro mojí holčičku udělám všechno. Na tohle jsem přesně čekal.“

Ambra: „A tatínku proč jsi mi vlastně splnil tohle přání?“

Tatínek: „Ambro, holčičko, raději ti to budu vyprávět. Začalo to, když jsem byl mladý a vzal jsem si tvoji maminku. Tvoje maminka byla po celém světě známá baletka. ...“ Ambra a tatínek se na sebe podívají smutně, protože jejich maminka byla už dávno po smrti.

Když tatínek a Ambra vyšli z divadla, tak tatínek nevezl Ambru domů, ale jeli do obchodu, který se té ulici dělá. Ambra: „Chtěl mi tam totiž koupit věci, které potřebuji. Když jsme vešli dovnitř tak to tam bylo celé růžové.“ Nevěděla, co koupit. Ale tatínek se v tom úplně vyznal. Vzal nejkrásnější dres (oblek, který nosí baletky), piškoty (obuv, kterou nosí baletky), špičky (také obuv, kterou nosí baletky). Sponky a gumičky (určitě víte, co jsou to sponky a gumičky.) A tatínek vezme tu jedinou nejkrásnější věc, která existuje. Je to balerína (sukně, kterou nosí baletky). Všechny věci ho stály 2 560 Kč. To jsem asi ale nemusela říkat.

Pak zase nejeli domů, ale jeli do ZUŠ (Základní umělecká škola). Tam tatínek přihlásil Ambru na balet. Paní ředitelka byla moc hodná dáma a řekla Ambře: „Ty budeš známá baletka.“ Paní ředitelka si vyndala seznam učitelů a vybrala tu nejhodnější paní učitelku. Určitě se ptáte, proč jsou tam dvě paní učitelky. Protože první je zlá a ta druhá je hodná. Ta zlá paní učitelka se jmenuje slečna Přísná a ta hodná se jmenuje slečna Johnsnová (Džonsnová). Paní ředitelka ještě řekla Ambře, kam a v kolik má přijít a zeptala se jí, jestli si to bude pamatovat nebo jestli jí to má napsat na papírek. Ambra řekla, že by to chtěla napsat. Paní ředitelka tam napsala: Den: čtvrtek. Kde: V tanečním sálu. Kdy: Ve 13 hodin 30 minut.

2. kapitola

Dneska byla Ambra moc šťastná, protože měla mít balet. Moc se těšila, až bude půl druhé, tedy 13 hodin 30 minut.

Konečně!!! Půl druhé....

Ambra se převlékala v šatně. V té poznala dvě kamarádky, které byly na Ambru moc hodné. Ambra si jich moc vážila. Jmenovaly se Nicola a Vicky (Vicky).

A když přišla Ambra do sálu, seznámila se s klukem, který se jmenoval Stefan. Po chvíli přišla slečna Johnsnová do sálu a pozdravila všechny děti. Pak si všechny zapsala do třídní knížky. Ambru seznámí s dalšími dětmi, které se bavily s tou nejbohatší dívkou a nejrozmazlenější holkou, která se jmenovala Nina..

Nicola si sedla blíž k Ambře: „Ambro dej si pozor na Ninu, chodí pozdě a je bohatá. Ale na co si hlavně si dej pozor: je rozmazlená.“

Ťuky, ťuk. Paní učitelka řekne: „Dále. To jsi zase ty Nino. Zase jdeš pozdě. Tady máš klíčky a běž se převléknout.“ Pak jí napomene, aby se už nikdy takhle dlouho nepřevlíkala, zvláště, když chodí pozdě.

Paní učitelka: „Takže děti, dneska vám představím

Ambru. Její maminka byla po celém světě známá baletka a víte ještě, že i mě učila balet? A naučila mě ho dobře. Jo, a Ambro, neříkej mi slečna Johnsnová, ale říkej mi Amie (Ejmy). Všichni mi takhle říkají, že, ano děti?“

Děti: „Ano, Amie.“

„Děti,“ říká paní učitelka, „paní ředitelka nám navrhla, že bychom mohli na taneční soutěži zatančit Popelku.“

Všechny děti nadšeně zakřičí: „Jupí“

Paní učitelka rozděljuje role. „Stefan bude princ, Vicky a Nicola dcery macechy, April bude víla a Nina macecha. A Ambra bude Popelka.“

Nina vyjekne „COŽE“?!

Amie: „Nino, už si mohla mnohokrát tančit hlavní role. Například, když jsme tančili zlatou rybičku, tak jsi byla ty ta zlatá rybička.“

Nina: „Amie, máš pravdu“. Ale Nina to vůbec nemyslela vážně. Chtěla totiž něco provést Ambře.

Když Amie zavolala na Ambru, tak jí Nina nastavila nohu a Ambra o ni zaskopla. Ambra začala brečet. Amie řekla Ambře, ať zkusí tu nohu narovnat, ale pak zjistila, že má Ambra zraněný kotník.

Amie se Niny přísně zeptala, jestli to neudělala schválně. A Nina řekla provinile, že ne.

Amie nemohla Ninu z ničeho obvinít, protože neměla důkaz. Nina si pro sebe v duchu vesele říkala: „Nino, tentokrát jsi zase zabodovala.“

Amie se podívala smutně na zem a řekla: „Nino, tak ty budeš tančit Popelku, protože je Ambra zraněná.“

Jistě se teď budete ptát, kdo bude hrát macechu. To bude hrát nějaká z princezen, které tam taky čekají, až je princ vyvolá.

Když skončila hodina baletu, tak učitelka řekla tatínkovi Ambry, že si jeho holčička zranila kotník a že by Ambra měla zůstat doma asi 3 týdny. Když to Ambra uslyšela znamenalo to konec. Protože za dva týdny se už koná soutěž.

3. kapitola

O jeden týden později.....

Ambra: „Ach jo, ta moje noha. Nina mi určitě nechtěla ublížit. Co asi bych mohla celý den dělat. Nemůžu doma tančit...“ Ambra naříká a naříká.

O pár minut později.....

Ambra smutní. Najednou se před ní objeví něco bílého a ona netuší, co to je. A je to víla.

Víla: „Já jsem víla tanečnice. Jinak moje pravé jméno zní Stacy (Stejsy). Říkají mi tak, protože ráda tančím. A jak se jmenuješ ty?“

„Ambra“.

Víla: „To je moc hezké jméno“

Ambra: „Děkuji. A co tady vlastně děláš, Stacy?“

Ambra: „S čím?“

Víla: „S nohou. Ale, je tam jeden malinký háček.“

Ambra: „Jaký?“

Víla: „Ten, že tě jenom můžu tam doprovodit.“

Ambra: „A kam vlastně půjdeme?“

Víla: „Do pohádkové země.“

Ambra: „Aha. Jo a proč tam nemůžeš jít?“

Víla: „Kdysi dávno v lese konal karneval. A pak tam vtrhla myší rodina Asi s příbuznými. Jo, a ty myši byli docela velký a všechny lidi vyhnali. Teď tam vlastní zámek se Začarovaným jezerem. Náš cíl je vzít si kapku z toho jezera, a to voda uzdraví cokoli.“

A tak se vydaly spolu na cestu.

4. kapitola

Víla: „Ambro, až budeme u toho jezera, už musíš jít sama. Já jsem tam totiž potřebovala malou kapku vody, a ta stráž mě přitom načapala. Takže mám doživotní zákaz navštěvovat tu zemi.“

Ambra: „Tak jo, půjdu sama.“

„Pojďme hned!“ řekla důrazně víla.

Ambra: „A co tatínek?“

Víla: „Jak to jako myslíš?“

Ambra: „No tak, že se bude ptát například policie jestli mě nezahlédli.“

Víla: „O to se postarám.“

Ambra: „A jak?“

Víla: „Vždyť jsem víla. A teď už půjdeme k tomu jezeru, abys pak mohla jít na zámek.“

Ambra: „A proč je to jezero začarované?“

Víla: „To já sama nevím. Je to velké tajemství.“

5. kapitola

Ambra a víla tanečnice už byly v lese, a pak se začala strašně třást zem.

Ambra: „Co to je? Není to zemětřesení?“

Víla: „Ne. To pochodují vojáci neboli otroci zlého myšího krále.“ Když se k nim vojáci přiblížili, tak obě se běžely schovat se za křoví, aby je neviděli. Myší vojáci konečně odpochovali a Víla spolu s Ambrou se chystaly vyjít ze křoví. Teda ještě nevyšly, jen vystrčily každá prst— a už zase slyšely nebo cítily to hrozné zemětřesení. Tentokrát to ale byly nějaké jiné a hroznější myši, protože jim z opasků visely dlouhé, ostré meče. Na sobě měly dokonce kožešinové vesty.

Víla tedy rychle přeběhla s Ambrou na druhou stranu a zase schovaly za křoví. Tady jí víla rychle podala malou flaštičku a Ambra si z ní lokla kapku.

Strážce v ten moment zrovna prošli kolem a přitom něco uslyšeli. Rozeběhli se po zvuku ke křoví a uviděli, jak jim to tam někdo bere vodu z kouzelného jezera. Vypadalo to špatně, ale jako na zavolanou tam přiletěly labutě. Ambra a Víla si každá sedla na jednu z nich a labutě se rozletěly. A uletěly tak

rychle, že je ani jeden ze strážců nechytil. Letěly s nimi až k řece, a tady je usadily na břeh. Víla dokázala mluvit se zvířaty a labutě jí řekly, že jsou těžké a že už víc nemůžou s nimi letět. Tak obě sestoupily.

Teď se musely dostat přes řeku. Bylo nutné rychle postavit vor. Pádla se postavit dala lehce, ale vor byl o moc těžší. Někou dobou jim to trvalo.

Určitě se ptáte,

proč víla nepoužila své kouzla? No, protože měla do té země vstup zakázán a nemohla je použít.

Vor byl nakonec hotov a obě pluly a pluly, ale bylo to těžké, protože foukal vítr. Ale stejně se dostaly na druhý břeh. Tam už mohla víla kouzlit. A udělala nějaké čáry a Ambra zase ležela na posteli. A byla úplně zdravá. Víla zmizela, ale Ambra věděla, že nezmizela navždy.

Mohla zase tančit, a tancovala tu Popelku.

Příště vám o tom povím ještě mnohem víc, jen co se víla vrátí.

Lily

Úvaha: Jak by svět vypadal kdyby...

najednou zmizely mobily a internet...

No... vážně! Upřímně? Co byste dělali vy? Já bych se asi nudila...

Ale... někdy si tak říkám: co vlastně dělali lidi dřív? Nejspíš si asi víc společně povídali. A malé holčičky si hrály s panenkami ze slámy a kluci zase s koníky ze dřeva. A asi i děti víc pracovaly než my v dnešní době. Dneska děti většinou nedělají nic. Asi tak jako já...

A kdyby nebylo internetu a dalších vymožeností, tak bych asi tento článek nepsala na počítači, ale psala bych to ručně. Perem na papír. To by mě určitě nebavilo. Třeba moje prababička... Ta vůbec netušila, vlastně si to ani nedovedla představit, co to vlastně mobil je. Vůbec si neumím představit, jak se bez něho obešla. Takže jsem i docela ráda, že dnešní technologie vymyslela takové úžasné věci jako jsou mobil, internet, počítače atd.

Kdyby nebylo mobilů a chtěli bychom někomu zavolat, tak bychom asi museli jít až k němu, a co když by to bylo v jiném městě nebo dokonce státu? Což by mně taky nebavilo.

Tak jestli tohle čtete, tak si představte SVĚT bez elektroniky a internetu... Vážně si myslím (a určitě i si to myslíte i vy, kdo tohle čtete, jen se přiznejte...), že by se ten svět jmenoval NUDASVĚT!

A taky si i myslím, že by všem trochu i harašilo, kdybychom si museli spolu pořád jenom povídat, hrát si a pracovat.

Ještě že to na tom světě takhle všechno dopadlo!!!

Tereza

Na tomto snímku jsou někteří z redaktorů a redaktorek Prostoru, kteří si z krajského kola literárně dramatického oboru (literární tvorba) odvezli čestná uznání.

Kolem Františka Streckera uprostřed se shromáždily zepředu a zleva: Nikolka Nguyen, Pavlínka Nguelyn, Anička Vondráčková a Tereška Králová. Při fotografování chyběly tři dívky: Šárka Rubášová (čestné uznání, ale v době focení se účastnila celostátního kola soutěže v uměleckém přednesu, kam se probíjela), Aneta Jelenová (1. místo) a Kateřina Stárková (1. místo s postupem).

Na tomto snímku jsou zleva Petra Hůlková a Denisa Pilařová. Po prázdninách už usednou do středoškolských lavic, nicméně doufejme, že svému nadání nezůstanou nic dlužny a budou psát dál.

Dokončení ze str. 1

se zapotili u přijímacích zkoušek na školy střední.

Ano, naše dvě naše nejstarší redaktorky Denisa a Petra opustily úspěšně základku a po prázdninách si otevřou ve svých knihách života další stránku s kapitolou nazvanou „život středoškoláka“. Doufejme, že si jedna i druhá najdou čas, aby pokračovaly v tvůrčím psaní: jejich příspěvky bychom opravdu postrádali. Pokud jste si povšimli, líbily se i v Chebském deníku, kde vycházely jejich literární prvotiny na pokračování...

Totéž platí také o našem redakčním básníkově dodejme, že také sportovci, ale s duší poety). Také jeho verše našly ještě před prázdninami místo na stránkách Chebského deníku.

Ale stejnou chválu zasluhují i ti mladší: také jste tak moc zvědaví, čím nás překvapí a potěší v novém školním roce? Talent žádnému z nich rozhodně neschází, jenom v té píli by mohli někteří z nich přece jenom tu a tam přidat.

Zkrátka a dobře, byla to atmosféra jaká už tradičně bývá koncem každého školního roku: trochu hektická, nabitá stresem, ale hlavně plně poznamenaná blížícími se prázdninami, což se také odráží v tomto „letním“ Prostoru. Trochu bez ladu a skladu se tady ocitlo to nejzdařilejší, co vzniklo v poslední době v dílně našich redaktorek a redaktorů.

Nechte se tedy také ještě na chvíli přenést do té pěkné doby s předzvěstí prázdninových dnů.

Uvažování nad citátem

„Nemůžete nikoho přimět se zlepšit anebo posunout kupředu. Můžete jim ale dát podporu, vyslechnout je, nechat je vyplakat na svém rameni, dát jim prostor a čas, který budou potřebovat a poté sledovat, jak se znovu vzchopí.“

Tento citát je zaměřený na oporu, důvěru a na vztahu k sobě samému a druhým. Vybrala jsem si ho proto, protože mi připomněl, mnoho zkušeností s mými vztahy a přátelství. Ráda druhým pomáhám a radím, a pak mě zahřeje, když vidím, jak jsou ti druzí časem šťastní a napíší nebo mi řeknou ta dvě obyčejná slova: „děkuji ti“.

Zamyslete se, kolikrát jste narazili na někoho, kdo se musí schovávat za falešným úsměvem, na někoho, kdo má hluboké jizvy na srdci a v horším případě i na těle. Kolikrát jste narazili na někoho, kdo prostě potřeboval pomoci a od někoho podanou pomocnou ruku—a přitom se tváří, že se nic neděje, že je všechno v naprostém pořádku. Člověk se potřebuje někomu svěřit, protože dusit to bolestivé v sobě a přitom dělat, jak je svět krásný, to vůbec není lehké a někdy musíme sami poznat či tomu druhému něco není. Nemusíme mu dlouze kázat, co má udělat a jak by to bylo nejlepší, lépe je ho nepřesvědčovat o tom, co by pro něj bylo lepší. Protože v tu chvíli, kdy jsou rány ještě čerstvé, nechce slyšet to, co je pro něj nejtěžší. Ale můžete ho vyslechnout, utěšit a časem mu začít dávat rozum do hlavy.

Po čase se sám vzchopí s nadějí, že všechno bude lepší, protože ho někdo popostrčil. Bude si vás i tak více vážit, protože ten, kdo dává vašim rtům úsměv, dává současně vašemu srdci péči, kterou potřebujeme.

Myslím si, že každý nebude chtít o svých pocitech a trápení mluvit a svěřovat se, někdy by jste si ale mohli vy sami říci: „můžu mu pomoci, tak aby to nepoznal a pomalu mu dodávat energii, kterou potřebuje“.

Hodně mladých lidí kolem mne vidí hned všechno jako konec světa v momentě, když ztratí svou lásku nebo se pohádá s nejbližší osobou. Ale přitom všem už jim častokrát vůbec nedochází, že se i ty největší jizvy časem zahojí a přijde někdo, kdo utře jejich slzy—a že na každého štěstí čeká.

Nemůžete ho očekávat nebo sami se snažit ho vyhledávat. Štěstí totiž přijde vždy, samo, v okamžiku, když ho nejméně čekáte.

PeH (Petra)

Víla:

TO JSEM PŘESNĚ NECHTĚL (Štěně)

Jednoho zimního rána jsme si vyšli jen tak na procházku. Šli jsme lesem pořád dál a dál, až jsme konečně dorazili k rozlehlému poli.

U pole bylo slyšet nějaký divný slabounký mňoukání a kňučení, tak jsme si nejdříve mysleli, že je tam kočka. Mamka nás sice varovala, že to může být zraněný zvíře, ale přesto jsme pokračovali dál a pátrali v okolí. Našli jsme v trávě ležícího psa. Konkrétně to bylo malé štěně.

Vypadalo dost hladově a tak jsme ho vzali domů a nakrmili ho. Ustlali jsme mu ve starém proutěném košíku a štěně nádherně a šťastně usnulo.

O dva dny později jsme však už štěně nenašli. Hledali jsme snad všude. Nenašli jsme nic. Po štěněti ani památky.

Na jaře jsme se opět vydali stejnou cestou jako tehdy v zimě. Jdeme po cestě a najednou se za křovím ozve strašlivé vrčení. Přes větve jsou vidět jen dvě hnědé zářivé oči.

Najednou na mě cosi vyskočí a svalí mě to k zemi. Nejdřív jsem si myslel, že je to můj kamarád, ale pak se ukázalo, že by se tam bohudík nevešel.

Ta věc, která na mě vyskočila, byl ten náš malý nalezenec, který—jak se ukázalo— už malý není. Vyrostl z něj nádherný kříženec pitbulla s německým ovčákem. Potom, co jsme zjistili, že to je takovej velký kříženec, už jsme se nedivili, že mě tak snadno povalil.

Nevěděli jsme, kde se tu tak najednou vzal a proto jsme ho vzali sebou zpátky domů. Mamka se sice dost divila, co to pořád taháme domů. Řekla: „Sakra, co to má být? Nejdřív sem přivedete takový malý štěně, to by ještě nějak šlo zařídit...“

ALE TAKOVEJHLE TANK SI DOMA DOVOLIT MÍT NEMŮŽEM.“

Naštěstí, když mamka druhej den nebyla doma, tak jsme psa pěkně uložili a pak zabalili do největší krabice, kterou jsme doma jsme našli a na ní jsme napsali:

Milá maminko

Máme pro tebe malé překvapení! Je v tomto balíčku. A to překvapení je Budy.

Mamka přišla domů a první co uviděla, byla jakási velká nemotorně se pohybující zelená krabice, připomínající trochu se bortící mrakodrap. Přečetla si všechno, co bylo na papíře napsané a rozhlédla se kolem.

Budy ale vyskočil z balíčku dřív, nežli měl a mamku povalil stejně jako mě.

Mamka to vzala sportovně. Naštěstí nám Budyho nechala, ale tu halenku, kterou mamce zaflákal při svém radostném skoku vysokém, si Budy (s mou pomocí) musel vyprat sám.

J.T. (Filip)

Co mě sem přitahuje

Narodila jsem se sice v Chebu, ale pak jsem se přestěhovala do Františkových Lázní. Neustále jsme se stěhovali. Pak jsme skončili tady. Město Františkovy Lázně pro mě bylo doslova novou zkušeností. Bylo to pro mě jiné, protože bylo známé svou kulturou, historií, tradicí a překrásnou přírodou. Je to první místo, u kterého si mnozí myslí, že polovinu zdejších lidí tvoří obyvatelé Německa.

Poté, kdy jsme se zabydleli, šli jsme si trochu prohlédnout město. Bylo nádherné... Svítlo slunce, ptáčky štěbetali, květy stromů exoticky voněly, orchestr hrál v altánku a já lízala zmrzlinu. Vše bylo dokonalé... Dokud jsem neslyšela tu větu: „Zítra půjdeš do školy!“

Já myslela, že se nic nepokazí, ale bohužel. A jak jsem na tu větu musela asi reagovat?!

„Áááááááááááááááá! Doufám, že je dnes Apríl nebo je tady skrytá kamera. Ó to ne! Je mi zima jsem asi nemocná. Určitě mám zápal plic (aspoň nemusím do "školy").“

„Víš o tom, že lížeš zmrzlinu, že jo?!“

„Lížu zmrzlinu, protože mám asi něco s mandlemi.“

„Vážně?! Tak to půjdeš na operaci!“

„Ne, to si raději nechám mandle tak, jak jsou.“

„Ale ono je to nutné!“

„Podle mě ne! (už vím, na co mi skočí). Mami, mám zánět hlasivek!“

„Pořád mluvíš!“ podívala se na mě přísně.

„Fajn, v kolik mám zítra vstávat?“

Stála jsem před mučírnou a pořád si říkala, že vůbec školy je všude stejná. Teď stačí jen projít prahem a

„Mami, já to nezvládnou!“

„Jestli je to další tvůj vtípek, tak se mnou už nepočítej!“

„Ale...“

„Žádné ale!“

„Dobře!“ řekla jsem hrubě.

Kde jsem to skončila... Jo vlastně! Musím jen projít prahem. Pro začátek docela dobrý. Abyste to pochopili, já nejsem nervózní kvůli učením, vlastně se docela ráda učím, ale o to teď nejde! Nejtěžší na novém prostředí je zvyknout si na ostatní a najít si nové přátele. Nevěděla jsem, co mám dělat, zda oslovit spolužáky nebo počkat, až mě oni osloví či na mě udělat velký dojem?! Byla jsem pod velkým tlakem. Ani nevím, jak tu hrůzu popsat. Oslovila mě paní učitelka Finkeová, ale já o tom nevěděla, protože jsem myšlenkami byla úplně jinde.

Co si o mě ta paní učitelka myslí... Asi si říká, že jsem nepozorná, vyrušuji v hodinách a jsem zlobivá. Ach jo... To ne! Tohle fiasko nevypadalo moc na první velký dojem. Uf! Myslela jsem, že mluvila na mě, ale ve skutečnosti oslovila moje rodiče. Tak zatímco naši vedli rozhovor s paní učitelkou, já se snažila najít si

nové přátele.

Oslovila mě jedna krásná a veselá dívka jménem Anna. Já jen strnula, protože jsem nevěděla, co mám dělat, když mě osloví ona (s tímto případem jsem vůbec nepočítala). Jen jsem tam stála a přemýšlela, co mám dělat. Měla bych ji pozdravit, usmát se nebo se představit?! Použila jsem všechno. Překvapující... Myslela jsem, že mě jenom pozdraví a půjde, ale zůstala a povídala si se mnou dál. Byla celkem milá. I když jsem zde znala teprve jednoho člověka, už jsem se necítila tak osamocené. A najednou jsem našla slova a začaly jsme si povídat o módě, hudebních skupinách a klucích. Jako bychom se znaly odedávna. A byly jsme tak zabrané do hovoru, že jsem ani nepostřehla, že mi maminka něco řekla. Až když zvýšila hlas tak, že jsem sebou trhla. „Tak slyšíš?! Jdeme domů, je pozdě!“

Nerada jsem se odtrhla od nové kamarádky.

„Tak ahoj, zítra!“ rozloučila jsem se a ona mi zamávala a já byla ráda, že chodíme do stejné třídy.

Moc jsem se na zítřejší den těšila, což je zvláštní, protože jinak školu moc nemusím. A od té doby mám toto místo ráda. *Pavla*

Místo, které mám ráda

Nebudete mi věřit, ale je to třída. Je v ní černá tabule. Moc bych si přála mít ve třídě interaktivní tabuli. Jinak má žluté stěny, velká okna a obrovskou tužku, na kterou si opozdilci oděv pověsí. Podlaha je celá oranžová. Vzadu máme na síti pověšené obrázky. Naše paní učitelka dává ty krásné nahoru, a ty, které jsou tak trochu méně povedené, větší dolů. Ale ty úplně nejkrásnější dává na nástěnku, která je na pravé straně.

Naše paní učitelka je moc hodná, ale kluci z naší třídy jí štvou. Proto na nás křičí. Příští rok už bude paní učitelka v důchodu. Bude se mi po ní stýskat, stejně jako mým kamarádkám.

V naší třídě je 22 dětí. Je tam 15 holek a 7 kluků. Je tam 24 židlí a 12 lavic. V zadních lavicích si kluci vždycky něco hrají.

Vedle je 2.A. Do té třídy chodí malý Davídek a říká samé nesmysly, třeba že má dřevěný zadek, a má ještě má takové divné otázky. Třeba se ptá: „V jaké třídě se učí hrabat párátkem v puse?“ A hned si odpovídá, že je to v 3 třídě. Je s ním legrace.

Tak to je místo, které mám ráda. *Lily*

Místa, která máme rádi... téma, které inspirovalo k moc pěkným příspěvkům. Další zveřejníme příště.